

КОРТНІ КОУЛ

Різдва на сукня

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— *М*и не можеш мене кинути, — шепоче моя найкраща подруга у слухавку. Її голос схвилюваний і сповнений жаху. Я чую, як на задньому плані влаштовує одну зі своїх легендарних істерик Ліліанна Кокс, найгірша начальниця у світі.

— Уф. Є в усій цій ситуації й хороше. Мені більше ніколи не доведеться чути цього.

Не на таку відповідь сподівається Кессі.

— Меган Енн Джулліард. Бери квиток і лети назад до Нью-Йорка. Сама я не впораюся. Чула, що вона хоче змусити нас працювати допізна на Святвечір, а тих, кого не буде на її новорічній вечірці, візьмуть на замітку. А потім...

Її голос уривається, і телефон стихає. Напевне, Ліліанна спіймала її за розмовою. Особисті дзвінки в «Стітчі» заборонені, а оскільки нині це найпопулярніший модний журнал, усі змірилися з будь-якими правилами та найгіршою тамтешньою начальницею. Особисто я чотири роки намагалася потрапити

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

у штат.. і ось лише шість місяців роботи – і я знову тут, де я є.
Залишаю все позаду.

Тому, ідучи в метро і спостерігаючи, як розпливається небо Чикаго, я не бачу веселих святкових вогнів, прикрашених дерев чи зимової країни чудес, як інші.

Я бачу, як мої надії та мрії зникає в каналізацію разом із вичерпною сльозою.

Притулююся чолом до вікна, холод пронизує шкіру, а від подиху затуманюється скло.

Я так важко працювала, щоб зрештою почути від Ліліани лише крик. Приносила їй каву, виконувала доручення, не спала допізна, пишучи пустоопорожні модні огляди, мала справу з темпераментними моделями... робила всю чорну роботу, щоб налагодили зв'язки та зрештою відкрити власний будинок моди.

Але одна мить – усього лише частка секунди, за яку серце мого тата перестало битися, – перевернула мій світ з ніг на голову. Я сумую за татом. І сумую за своїм життям у Нью-Йорку. Сумую за власними мріями. Навіть яскраво-червоне святкове горнятко кави в руці не покращує мені настрою.

Потяг, похитуючись, зупиняється, і я смикаю ручку своєї валізи. На жаль, водночас я перевертаю святкове червоне горнятко на себе, кришка злітає, і кава розтікається гігантською коричневою плямою по мокрому улюбленому зимовому білосніжковому пальті.

Ти ви, левно, жартуєш.

Проте мені ніколи журитися, інакше двері зачиняться, тому я вивалююся на вулицю, тягнучи за собою велику валізу.

Я стою на розі вулиць Паркової та Вествуд, оцінюю збитки та роблю глибокий вдих.

Пальту, певне, жалю.

Життя, певне, жалю.

Нічого не пропустила? Стаю на бордюрі і помічаю, що мій білий черевик на танкетці забризканий брудом.

Черевиком теж жалю.

Прекрасно.

Я розправляю плечі й ступаю на тротуар. Холодний вітер розвіває моє волосся, а я дивлюся на вицвілу вивіску на будівлі переді мною – будівлі, в яку мій батько понад сорок років вкладав серце й душу.

ПАРКВ'Ю-БЕСТ.

Я не була тут багато років. Із цим місцем пов'язано стільки сумних спогадів моєї родини – спогадів, яких я не люблю згадувати. Саме тому протягом останніх чотирьох років тато дівчі на рік навідувався у Нью-Йорк. Він не змушував мене приїздити сюди. Аж так він мене любив.

Зіткнувши, я просуваю валізу крізь важкі подвійні двері.

Вестибюль такий, яким я його пам'ятаю. Збляклий, як і все решта. Вицвілі безжвілі меблі, вицвілі штучні квіти, навіть ялинка в кутку втратила свій первісний колір. Стеля у вестибюлі має куполоподібну форму та розкішний вигляд, але ця будівля хоч і пам'ятає славетні для Чикаго часи, проте більше нагадує вродливу жінку, яка з роками марніє.

Та це й не дивно, з огляду на тутешніх мешканців. Мене аж пересмикує. Проте, хоча це правда і більшість орендарів дійсно літні люди, грубо думати про них так.

Я ставлю валізу і чую, як потріскує вініловий програвач. Бінг Кросбі*.

– Вітаю! – гукає з кабінету управителя тоненький голосок. – Я зараз вийду. Тільки дистану... От халепа.

Лунає приголомшливо гучний гуркіт, і я кидаюся за стійку.

Літня пані з фіолетовим волоссям (яскраво-фіолетовим, а не старечим фіолетовим) розтягнулася на зім'ятих коробках і потирає стегно.

– Буде снізець, – бурмоче вона. Потім жінка кидає на мене затуманений, але суворий погляд: – Не треба було сюди заходити. Це проти правил.

* Гаррі Ліліс «Бінг» Кросбі – один із найпопулярніших американських співаків і акторів кіно ХХ століття, відомий своїм бас-баритоном. Його стиль виконання надихнув багатьох співаків, зокрема Френка Сінатру, Елвіса Преслі та Джона Леннона. (Тут і далі – примітки перекладачки.)

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я простягаю руку і допомагаю їй підвестися.

— Пусте. Я не скажу вашому начальнику.

— У вас і не вийде. Він помер минулого місяця. Боюся, тут тільки я. Чим можу допомогти?

Її червоні окуляри перекошилися, і я ледь стримую себе, щоб не потягнути їх не поправити їх.

— Певні, що з вами все гаразд? — запитую я, досі тримаючи її за лікоть.

— Зі мною все добре, — вона задирає підборіддя. — Я допомагаю тут лише до прибуття нової власниці. Вона мала приїхати минулого тижня, але, певно, має важливіші справи.

Жінка розглядає мене.

— Прийшли когось навідати? Ви маєте бути у списку, інакше я вас не пропущу.

Її фіолетові кучері застигли від лаку.

Я роблю паузу, бо мене щойно образила людина в червоно-фіолетових штаних.

— Я Меган Джулліард. Нова власниця, — я простягаю руку. — А ви, мабуть...

— Сільві Рейнгарт, — різко випалює вона, навіть не намагаючись пом'якшити те, що мить тому обмовляла мене. — Я підтримувала це місце на плаву, поки ти некаваліно добиралася сюди.

Вона дивиться на мене зверхньо, хоча зросту має шонайбільше метр п'ятдесят. На її футболці написано: «Я НЕ НИЗЬКА, Я ПРОСТО ВИСОКА ЕЛЬФІЙКА».

— То чого так довго? Ти була нам потрібна.

Я починаю затинатися.

— Мала владнати справи. Я ж не могла все кинути й переїхати. Треба було знайти позичальця, щоб укласти договір суборенди, потім мала написати заяву на роботі, а ще... Боже. І чому я виправдовуюся? Адже тепер я тут.

— Але не за власним бажанням, — упевнено каже Сільві, скрещуючи маленькі ручки на грудях.

— Хіба це важливо?

— Тільки не для мене, — відрізує вона. — Тепер усе це твоє. Справа життя твого батька. — Вона нишпорить у кишені й простягає мені ключ. — Це від середньої шухляди столу. Усі паролі записані на листку.

Вона примує до виходу.

— Сільві? — гукаю я.

Вона зупиняється, але не обертається.

— Ні. Я не можу тебе навчати. Ти мала приїхати минулого тижня. У мене на носі різдвяні закупи.

— У вас туалетний папір на черевку, — бурмочу я їй.

Жінка дивиться вниз — на довгу паперову смужку, що тягнеться за нею. Відкашлюється та відкидає її, а тоді роздратовано йде геть, так і лишивши папір на підлозі.

Я роблю глибокий вдих і оглядаю кабінет.

У всьому впізнається почерк батька.

Годинник над дверима відстає на десять хвилин. Біля столу стоїть старе офісне крісло з коричневої шкіри, яка вже геть порепалася. З відкритої шухляди випирають набиті й неупорядковані тексти, а на полицях над моєю головою вишикувалися переповнені коробки. Якщо я заплющу очі, то майже побачу, як тато зсунулився за столом, безладно балансуючи між стосами паперів і своєю традиційною чашкою чорної кави.

— Я сумую за тобою, тату, — шепочу я, і мої плечі скрушно опускаються.

Я сідаю за стіл, і старе крісло поскрипує під моєю вагою, що образливо, адже взагалі я й досі купую речі в дитячому відділі. Кладу руку на старий вініловий програвач, а коли Бінг перемагає співати, опускаю голову на стіл.

Так і сиджу кілька хвилин, поки хтось не відкашлюється у дверях.

Я підводжу голову й бачу, як на мене дивиться добре вбраний літній джентльмен. Він терпляче чекає, і бог його зна, скільки він уже там простояв. На ньому навіть є краватка-метелик... а це що, кишенювий годинник?

— Чим можу допомогти? — питаю я, підводячись.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ви, мабуть, Мер, — тепло каже він, простягаючи руку.
— Так і є.
— Я Том Резерфорд зі 104-ї. Ваш тато постійно говорив про вас, вона леді. Мені здається, ніби я вже все про вас знаю.

Я усміхаюся.
— Сподіваюся, він не надто вам набридає.
Чоловік похитує головою.
— Ажжеж, ні. Він розважав мене історіями про ваші ескапади у Нью-Йорку. Ви так і не знайшли свій зимовий черевик, який загубили в метро?

Перш ніж похитати головою, я подумки оплакую той черевик із монограмою. Це була минулорічна різдвяна колекція, і я ніколи не зможу знайти заміни.

— На жаль, ні. Але це послужило мені гарним уроком.
Він вичікує.
— Ніколи не пийте з дімчатами чотири «космополітени» після роботи, — докидаю я.

Том усміхається.
— Це мудра думка, міс Джулліард.
— Прошу, просто Мер, — поправляю я.
— Дякую, Мер, — відповідає він. — Я не хочу набридати вам у ваш перший день тут, але в мене проблема. Гарячої води так і немає. Минулого тижня Сільві сказала, що дзвонила в ремонтну службу, але, я певен, ви й так дізнаєтеся, що Сільві бувас забудькуватію, і не думаю, що вона взагалі кудись телефонувала. Ви не проти перевірити?

— Ажжеж! — я тягнуся за блокнотом. — Ви зі 104-ї?
Чоловік киває.
— Це в задній частині двору.
— Клас «люкс», — зауважую я, записуючи його ім'я та номер квартири.

Том усміхається.
— Я два роки висів у списку очікування, — відповідає він. — Місіс Бертрам довго трималася. Нехай спочиває з миром.
Він хреститься.

— Нехай спочиває з миром, — повторюю я, хоч і не знала її. — Як довго Сільві довелося підмінити мене, містере Резерфорд?

— Прошу, просто Том, — каже він.
Я киваю.

— Вона сказала, що підминяла вас? Сільві завжди намагалася допомагати вашому батькові, просив він про це чи ні. Суто між нами, від її «допомоги» завжди більше клопоту, але вона це з добрих намірів.

— Отже, вона допомагала моєму татові, коли він був ще живий?

— Так. Якщо вам потрібно дізнатися щось про когось — це до Сільві. Вона завжди в курсі всього.

— Ну, зараз вона не найбільша моя прихильниця, — зізнаюся йому.

Він лагідно усміхається.

— Сільві гавкає, та не кусає. У неї немає сім'ї, і ваш тато був єдиним, кого вона мала. Вона дуже його захищала.

— Але ж це був мій батько, — повільно відповідаю я. — Немає потреби захищати його від мене.

— Хай там як, Сільві особлива, — Том знизує плечима. — От побачите.

— Що ж, дякую, — кажу йому. — Візьму до уваги. І якнайшвидше викличу до вас сантехніка.

— Дякую, Мер, — він підморгує мені, але привітно, не моторошно. — Приємно нарешті познайомитися з вами.

— Навзаєм.

Том виходить у двері. За ним лишається хмаринка аромату «Олд Спайс», і є в цьому щось втішне. Цей запах також нагадує мені батька.

На очі навертаються сльози, хоча я не планувала розчулюватися з самого ранку. І це я ще навіть не була в його... ем, сео-й... квартирі.

— А, і Мер? — лунає голос Тома з фое.
Я висуваю голову.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ліфт досі не працює. В інвалідному візку в нас зараз ніхто не їздить, але ж ніколи не знаєш, коли це може змінитися. То його теж треба полагодити.

Том зникає в коридорі на першому поверсі. Хоч я не була тут, відколи вступила до коледжу у вісімнадцять років, та й досі пам'ятаю, що в цій будівлі шість поверхів. Моя квартира — на горішньому поверсі. Без ліфта.

Ми з сестрою колись заради забавки бігали вгору та вниз сходами, але тоді нам було десять і дванадцять. Відтоді багато чого змінилося. Насамперед я більше не займаюся спортом заради забавки.

Я зиркаю на свою велику валізу, потім на сходи. Вони зроблені зі справжнього дерева, відкриті вицвілою зеленою доріжкою, і, здається, їм немає кінця.

День стає дедалі кращим.

А ледве дихаю, коли нарешті дістаюся батькової квартири.

Спираюся на сумку, поки перебираю ключі, й коли потрібний нарешті повертається в замок, ввалююся у двері, буквально перечепившись через валізу.

Спершу мене вражає тиша у квартирі.

Це така тиша, яку можна почути.

Я оглядаю кімнату — вона саме така, якою її залишив мій тато у день смерті, більш ніж місяць тому.

На краю стола стоїть наполовинну випита чашка кави. Поряд лежить розгорнута газета. З раковини зависає кухонний шум. Стіни прикрашені нашими з сестрою дитячими фотографіями.

На коминковій полиці стоїть світлина моєї мами. А в кутку — татова скринька з різдвяним декором, наповнена прикрасами ручної роботи з мого дитинства. Вона відкрита — видно, він планував прикрасити квартиру одразу після Дня подяки.

До горла підступає клубок.

Мабуть, він почувався самотнім. Я мала прийти додому на День подяки, але Ліліяна змусила всіх працювати, і я не

змогла їй заперечити. Я не знала, що тато помре, але тепер не можу позбутися почуття провини.

Я виконала його волю із заповіту. Його тіло віддали на кремацію, а потім поховали прах у спільній із матір'ю могилі, без метушні та церемонії. Я організувала все це просто з Нью-Йорка, тому що вважаю, що похорон — для живих, і я не хотіла бачити, як урну з моїм батьком опускають у землю.

Зараз, однак, я сумніваюся у своєму рішенні.

Мій тато був людиною, яка заслуговувала на похорон.

І всі, хто його знав, заслуговували на те, аби віддати йому шану і попрощатися.

Але я не можу жити минулим. Зараз я тут.

За давньою звичкою прямую до своєї колишньої спальні, але перед дверима зупиняюся. Я знаю, що всередині. Ця кімната була не лише моєю, це святиня моєї сестри, і я не можу увійти туди сьогодні. Тому розвертаюся.

Я займаю себе розпакуванням, прибиранням шухляди в батьковій спальні, яка тепер моя. Дбайливо залишаю його речі там, де вони є. Я не знаю, коли зможу їх перенести. Подумки занотовую, що зміню, коли зможу. Колір стін із блакитного на білий. Штори — із фіранок на гардини. Нові килимки. Нові подушки.

Але не сьогодні.

Сьогодні я просто приймаю той факт, що я тут, нікого з моєї родини вже немає в живих, і я зовсім сама.

І ще викличу ремонтників, звісно.

Про кондомініуми я знаю небагато, але, безперечно, неробочий ліфт означає порушення якогось закону. Я шукаю в інтернеті ремонтника.

— Зможу прийти не раніше ніж наступного тижня, — каже мені хлопець.

Дзвоню іншому.

— Графік насичений. Свята, ви ж розумієте.

— Але Різдво триває не три тижні. Ви не можете десь нас тиснути?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ні, пробачте. Давайте після Нового року.

Я чую це ще чотири рази.

Зіткнувши, я наразі здаюся, і щоб не заколоти себе першим-ліпшим гострим предметом, вирішую натомість піти в душ і змити з себе мікроби після літака. Я відкриваю воду, беру чистий одяг і з нетерпінням чекаю, коли мої напружені м'язи розслабляться під гарячою паром.

От тільки... пари немає.

Я перевіряю кран — так, він повернутий до кінця ліворуч.

Пари й досі немає.

Вода крижана.

— Тільки цього не вистачало, — кажу зі стоном.

Тоді одягаю пухнастий халат і тупаю вниз шістьма просвітами до кабінету, щоб знайти номер телефону Сільві. Вона відповідає після першого гудка.

— Сільві, вибачте, що турбую. Я знаю, що ви зайняті різдвяними покупками. Але ви часом не викликали сантехніка?

— Аажжж, викликала.

Пауза.

— Здається.

Я переводжу подих.

— Можливо, варто подзвонити їм і перевірити. Що це за компанія?

— Ми не працюємо з компанією, — нетерпляче відповідає вона. Поза її голосом чути музику — різдвяні колядки. — Ми користуємося послугами різнороба. Він обслуговує всі будівлі у цьому кварталі.

— Гаразд, — відповідаю я так терпляче, як тільки можу. — Ви знаєте його ім'я?

— Аажжж, знаю, — різко каже вона. — Логан Скотт, і його номер телефону є на аркуші з паролями у шухляді. Як я і казала.

Вона кладе слухавку. Я точно пам'ятаю, що вона не згадувала про жоден номер телефону, але не збираюся на цьому зацікавлюватись. Цю гору я сьогодні підкорювати не бажаю. Натомість відкопую список у шухляді. Там і справді є номер телефону.

Відразу ж набираю його.

Мене переадресовує на голосову пошту, тому я залишаю детальне повідомлення:

«Будь ласка, допоможіть. У нас немає гарячої води, ліфт зламаний, і я не знаю, що ще може бути не в порядку. Усі зайняті, оскільки зараз Різдво, і якщо Сільві вже дзвонила вам, чому це все ще досі не полагоджено?».

Або щось на кшталт цього.

Можливо, мої слова звучать досить нетерпеливо.

Але так, я стаю дратівливою, коли мені холодно, я давно нічого не їла і тепер от стою посеред кабінету, одягнена в самий лише халат. І чому я не вдягнулася, перш ніж іти сюди? Я ж тепер власниця цієї будівлі, слід поводитися відповідно.

Раптом увесь тягар поточних справ лягає на мене, мов якір на дно моря. Я маю опікуватись цією величезною будівлею, бо від мене залежать шістдесят орендарів. Від мене. Людини, яка забула сплатити рахунок за воду минулого місяця. Це буде катастрофа.

Я не впораюся. Це буде феєричний провал. Я нічогоісінью не тямлю в управлінні будинком. У мене нічого не вийде.

Хитаю головою. Ні. Це голос Дрейка. Не мій. Саме невдач і очікував мій колишній хлопець. І саме тому я кинула його минулого тижня.

Правду кажучи, не думаю, що я взагалі по-справжньому кохала Дрейка Ділларда. Принаймні не так, як це виглядало у всіх інших, і це було головною проблемою.

Я мрія про роман, як у моїх батьків, який тривав би десятиліттями, щоб закохані попри все вірили одне в одного. Щоби підтримували одне одного. Хіба я забагато прошу?

Дрейк помилявся. Він мені не потрібен. Я впораюся. Мушу. Просто зараз потрібно насамперед запитати себе: а що зробив би мій тато?

Я оглядаю коробки, що стоять на горішніх полицях. Якщо понишпорию в них, то, можливо, знайду там щось корисне.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>